Євгенові Пашковському

Тиша зимова зоріє. Вечірнього спокою ризи
Над невеличким селом стомлений рік розіклав.
Лунко озветься десь пес, почувши наближення кроків,
Інший йому відповість, потім затихне усе.
Віщі сприятливі знаки написано в небі оддавна
Для марнотратних синів, що спохопились на клич
Білого батька свого, самотнього в рідній господі,
Серед зелених лісів, яснонебесних річок.
Поночі вийдуть синове на крем’ях Чумацького Шляху,
Ноги до крові зіб’ють, сивими стануть самі,
Втратять усе, що було, усе, що вважалося сущим,
Без подарунків і знань ступлять у батьківський дім.
Радосте, юна сестричко, вітай цих натомлених гостів.
Лий запашного вина, добру вечерю готуй,
Хай розмерзаються їм затьмарені очі і душі,
Хай зацвітуть їм серця серед святої зими.
Годі марудному світу справляти примарні обнови
І будувати житло на проминальнім піску,
Слухати лже-вчителів, не вірячи жодному слову,
Тоскно дивитись, як бруд топить в собі Агору.
Годі блукати між ланців, пройдисвітів, скорих на злочин,
Годі шукати людей посеред білого дня, —
Люди існують лиш там, де батько нічний їх чекає,
Світячи на небесах вічно закличні вогні.
Схлипує тихо Марія. В новому Єрусалимі
Мовчки сидим за столом, думаєм кожен своє;
Двері прочиняться; Б о г, Якого ми встигли забути,
Зайде до хати, внесе яблук зимових таріль.